

*Hatalar, affetme ve yola devam etme üzerine yazılmış,
dokunaklı ve komik bir hikâye.*

Laurie Hertzal

jojo moyes

Hepimiz
Burada
Yaşıyoruz

DE
X
PLUS

DEX PLUS TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Burada Yaşıyoruz
Paris'e Bir Bilet ve Diğer Öyküler
Gelinler Gemisi
Başkasının Ayakkabısı
Ardında Bıraktığın Kadın
Bir Artı Bir
O Yıldızın Altında
Sonsuza Dek Sen
Sevgilinden Son Mektup
Senden Önce Ben

HEPİMİZ BURADA YAŞIYORUZ

Orijinal adı: We All Live Here

© 2025, Jojo's Mojo Ltd.

Yazan: Jojo Moyes

İngilizceden çeviren: Ayhan Semih Koç

Yayına hazırlayan: Aslı Özge Önemli

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2025 / ISBN 978-625-8492-36-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

jojo moyes

Hepimiz
Burada
Yaşıyoruz

Çeviren: Ayhan Semih Koç

DE
X
PLUS

Birinci Bölüm

Lila

Lila'nın yatağının başucundaki komodinin üzerinde, atmak için henüz yeterli enerjiyi ya da arzuyu bulamadığı çerçeveli bir fotoğraf duruyordu. Yabancı bir tatil beldesindeki devasa bir akvaryumun önünde –artık buranın neresi olduğunu bile hatırlamıyordu– birbirine yapışmış dört surat vardı. Arkalarında, yanardöner çizgileriyle dikkat çeken devasa balıklar donuk bakışlarla sahneyi tamamlıyordu. Violet bir parmağıyla burnunu yukarı itip diğer eliyle göz altlarını aşağı çekmişti, grotesk bir balmumu heykelini andırıyordu. Breton tişörtü içindeki Celie de yüzünü buruşturmuştu ama on üç yaşında bir ergen olduğu düşünülduğünde, o mimiği biraz daha çekinerek yapıyordu. Lila her şeye rağmen bunun güzel bir aile fotoğrafı olabileceğini umut ediyormuş gibi zoraki bir gülümseme takınmıştı. Dan ise gözlerine ulaşmayan bir gülümseme ve gizemli bir ifadeyle elini Violet'ın omzuna yaslamıştı.

Bu son aile fotoğrafı, Lila'nın sabah uyandığında ilk, gece yattarken ise son gördüğü şeydi. Onu artık başka bir yere kaldırması gerektiğini biliyordu, günlerinin bu fotoğrafla gölgelenmesini istemiyordu. Ne var ki, tam olarak açıklayamadığı bir neden yüzünden çerçeveyi çekmeceye koymayı bir türlü başaramıyordu. Bazen uykusuz geçen gecelerde, odasının duvarlarına huzmeler halinde süzülen ay ışığını izliyordu. Ancak o sırada gözleri tekrar o fotoğrafa kayıyordu. Derin bir iç çekerek bir daha asla sahip olamayacağı aileyi düşünüyordu. Zihninde hiçbir zaman gerçekleşmeyecek tatille-

rin fotoğrafları canlanıyordu: Cornwall'da yağmurlu bir hafta sonu, bembeyaz kumlarla kaplı egzotik bir sahil... Belki de kırmızı tuğlalı bir üniversitenin önünde, neşeli bir mezuniyet töreni ya da Celie'nin düğününde yanında gururla duran anne ve babası. Tüm bu hayali, geçici görüntüler zihninde bir an için parlıyor, ardından yaşamının gerçeği karşısında adeta buharlaşıp yok oluyordu.

Lila bazen eline kocaman bir Blu Tack oyun hamuru parçası alıp fotoğraftaki Dan'ın yüzünü tamamen kapatmayı hayal ediyordu.

* * *

Birinci katın tuvaletindeki inatçı tıkanıklığı açmaya çalışırken telefonu çaldı, arayan Anoushka'ydı. Lila ve Dan, bu evi yaklaşık iki buçuk yıl önce satın almışlardı. Kuzey Londra'nın yemyeşil bir bölgesinde yer alan bu büyük ev, emlakçıların "eşsiz" olarak nitelendirdiği, gerçekte ise "kimsenin almak istemediği, ciddi bir tadilat gerektiren" bir yapıydı. Evin nane yeşili ve ahududu tonlarındaki eskimiş banyo takımları ve çiçek desenli duvar kâğıtları, Lila'yı ilk gördüğü anda büyülemişti. Ona göre bu detaylar nostaljik bir dokunuş taşıyor ve mekâna oldukça sevimli bir hava katıyordu. Evi gezerken her odada durup gelecekte nasıl görüneceğini hayal etmişlerdi. Ancak şimdi geriye dönüp baktığında, Lila o hayalleri kuran kişinin yalnızca kendisi olduğunu görebiliyordu. Dan sadece başını hafifçe sallayarak, "Hı-hı" demekle yetinmiş, gizlice telefonuyla ilgilenmişti.

Ertesi gün anahtarları teslim aldıklarında o büyüleyici ve sıradışı görünüme sahip su tesisatı, art niyetli bir dizi tıkanıklık ve taşma sergileyerek gerçek yüzünü göstermeye karar vermişti. Şimdiyse kızların kullandığı pembe banyodaki sifonun yanında bir pompa ve bükülmüş bir askı duruyordu. Bu tür işler her zaman Lila'ya kaldığından, malzemelerin bir kez daha inatla tıkanmış klozetin derinliklerindeki sorunu çözmek için hazır beklediği anlaşıyordu.

"Lila! Canım! Nasılsın?"

Anoushka'nın telefondaki sesi biraz boğuk geliyordu, arka planda Lila'nın hafifçe duyabildiği konuşmalar vardı. *Hayır, Gracie. İçine karanfil istemiyorum. Ne kadar da kaba çiçekler! Hayır, kesinlikle gerbera da olmaz. Onlardan nefret ediyor.*

Lila eğilip burnuyla telefonunun hoparlör modunu açtı. Bu sırada, lastik eldiveninin içine taşan sudan tiksiniş sessizce öğürecek gibi olmuştu. “Çok iyiyim Anoushka! Muhteşem! Ya sen nasılsın?”

“Her zamanki gibi o muhteşem yazarlarım için sıkı bir mücadele veriyorum” diye yanıtladı Anoushka. “Bu arada, bir telif çeki daha yolda. Aslında geçen hafta elinde olacaktı ama Gracie hamile ve sürekli kusuyor. Gerçekten üç çöp kutusunu atmak zorunda kaldım. Resmen sağlık riski yaratıyorlardı!”

Alt kattan, köpekleri Truant'ın telaşlı havlamaları yükseliyordu. Bahçedeki sincaplara, güvercinlere, çöpçülere, beklenmedik ziyaretçilere ve havaya bile havlayan bir köpekti.

“Aaa, çok sevindim” dedi Lila. Gözlerini kapatıp elindeki askıyı biraz daha dibe itti. “Yani hamilelikten bahsediyorum, kusmalardan değil.”

“Ah, pek de sevinilecek bir durum değil canım. Gerçekten sinir bozucu. Bu genç kadınların neden sürekli çocuk doğurduğunu anlamıyorum. Sürekli asistan değiştirmekten bıktım usandım. Hatta ortamın havasında bir şey mi var diye düşünmeye başladım. Her neyse, senin şu tatlı kızların nasıl bakalım?”

“Harika. Çok iyiler” dedi Lila.

Aslında hiç de iyi değillerdi. Celie kahvaltı masasında Instagram'da gördüğü bir şey yüzünden aniden ağlamaya başlamış, Lila ne olduğunu sorduğunda, “Sen anlamazsın!” diye bağırarak öfkeyle okula gitmişti. Violet ise perşembe günü babasında kalmak zorundaydı –o akşam sıra babasındaydı– ama Lila bunu hatırlattığında ona buz gibi bir bakış atmış, taburesinden sessizce kalkmış ve okul yolculuğu boyunca tek kelime bile etmemişti.

“Güzel, harika” dedi Anoushka. O sabah iki kızın da kafasının kesildiği söylense dahi duymayacak birinin dalgın ses tonuna sahipti. “Şimdi şu elyazması konusuna gelelim.”

Lila klozetin içinden askıyı çıkarmıştı. Suyun seviyesi hâlâ klozet kapağının hemen altındaki bir yerde duruyordu. Lastik eldivenleri ellerinden sıyrıp sırtını ahşap dolaba yaslariken Truant'ın hâlâ havladığını duyabiliyordu. Komşularına bir şişe şarap daha götürmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Son üç ay içinde onları kendisinden nefret etmekten alıkoymak için yedi şişe şarap hediye etmişti.

"Ne zaman bana gönderecek bir şeyin olacak?" diye sordu Anoushka. "Geçen ay durumdan oldukça emindin."

Lila yanaklarını şişirerek uzun bir nefes verdi. "Şey... üzerinde çalışıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Tatlım sert konuşmak istemem" dedi Anoushka, sert bir ses tonuyla. "*The Rebuild* konusunda olağanüstü bir iş çıkardın. Üstelik Dan'ın neden olduğu rezalet sayesinde satışlarda güzel bir artış da yaşadın. En azından bunun için ona teşekkür borçluyuz sanırım. Ama görünürlüğümüzü kaybetmek de istemeyiz, değil mi? Teslim tarihi o kadar gecikmemeli, yeni bir yazarın ilk kitabını yayımlıyormuşum gibi görünmesini istemiyorum."

"Ben... çok yakında bir şeyler gönderirim sana."

"Ne kadar yakında?"

Lila gözlerini banyoda dolaştırdı. "Altı hafta?"

"Üç diyelim. Mükemmel olmasına gerek yok tatlım. Sadece ne üzerinde çalıştığını bilmem lazım. Hâlâ şu *Mutlu Bekârlık Rehberi* üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Şey... evet."

"Bağımsız bir hayatı iyi yaşamının püf noktaları, ha? Eğlenceli randevu hikâyeleri? Biraz da ateşli bekârlık anıları?"

"Aynen öyle, hepsi var."

"Sabırsızlanıyorum! Şimdiden heyecan içindeyim. Maceralarını senin yerine ben yaşayacağım!... Ah, Tanrı aşkına. Gracie yeni çöp sepetine kuma lütfen! Neyse, benim gitmem lazım. E-postanı bekliyorum Lila! Herkese sevgiler!"

Lila telefonu kapattı ve klozetin içine bakarak suyun bir an önce çekilmesini diledi. Yerde otururken, Bill'in merdivenleri çıktığını duydu. Yaşlı adamın sahanlıkta duraksadığını, ardından bir

sonraki basamağa büyük bir dikkatle adım attığını net bir şekilde duyabiliyordu. Annesi Francesca ve Bill, bir zamanlar yürüyerek on dakikada ulaşılabilen, 1950'lerden kalma, sade döşenmiş, aydınlık ve temiz hatlara sahip bir bungalovda yaşıyordu. Lila'nın yaşadığı bu eski ve karmakarışık evin çok katlı yapısı, Bill için her gün ayrı bir zorluk oluşturunuyordu.

"Merhaba tatlım?" diye seslendi Bill.

"Selam?" Lila yüzüne neşeli ve aydınlık bir ifade yerleştirdi.

"Bunu söylemek istemezdim ama komşular aşağıda, yine köpekten şikâyet etmeye gelmişler. Üstelik mutfak tavanından mide bulandırıcı bir şey sızıyormuş gibi görünüyor."

* * *

Acil durum için gelen tesisatçı dişlerini sıkıp homurdandı, dört döşemeyi söktü ve görünüşe göre toprak borusunda olan sızıntıyı buldu. Sarnıcı boşalttıktan sonra, Lila'ya tüm sistemi yenilemesi gerektiğini söyledi. "Tabii, şu banyo takımını daha fazla tutmak isteyeceğinizi de sanmıyorum. Benim büyükanne ve büyükbabalarım bile ondan daha genç" diye ekledi. İki bardak bol şekerli çay içti ve tamirat bedeli olarak tam üç yüz seksen sterlin aldı. Lila buna artık *Mercedes vergisi* diyordu. Eve gelen her usta, girişte duran aşırı pahalı eski spor arabayı görür görmez faturalarına yüzde yirmi beş ilave yapmayı görev biliyordu.

"Yani tıkanıklığa neden olan şey bu muydu?" diye sordu Lila. Kredi kartının şifre numarasını tuşlarken bu harcamanın ayın bütçesine nasıl bir darbe vuracağını hesaplamamaya çalışıyordu.

"Hayır, başka bir şey olmalı" dedi tamirci adam. "Ama yine de kullanamazsınız, orası kesin. Ayrıca tüm banyo tesisatının yeniden döşenmesi gerekecek. Madem işin içine girdiniz, şu döşemelerden bazılarını da değiştirseniz iyi olur. Parmağımla bastırıncaya bile deliniyorlar neredeyse."

Lila adamın arkasından kapıyı kapatırken Bill de yaşlı ve nasırlı elini onun omzuna koydu. "Her şey yoluna girecek" dedi sırtını ha-

fifçe sıvazlayarak. Bill için bu hareket, derin duygusal destek sayılabilecek en ileri adımdı. “Eğer istersen yardım edebilirim, biliyorsun.”

Lila ona dönüp, “Buna hiç gerek yok, gerçekten” dedi neşeli bir tavırla. “Ben iyiyim. Her şey yolunda.”

Bill hafifçe iç çekerek ağır adımlarla odasına yöneldi. Dokuz aydır onlarla birlikte yaşıyordu, Lila’nın annesinin ölümünden kısa bir süre sonra taşınmıştı. Güçlü ve kendine hâkim bir adam olduğundan, ne hiçkırarak ağlamış ne kendini günlerce aç bırakmış ne de evin harabeye dönmesine izin vermişti. Sadece içine kapanmış, giderek küçülmüş, Lila’nın otuz yıl boyunca tanıdığı o vakur mobilya ustasının silik bir gölgesine dönüşmüştü. Lila çay için uğrayıp ortamı canlandırmaya çalışırken adam sadece durgun ve kasvetli bir havayla, “Onu çok özliyorum” demekle yetinmişti.

“Biliyorum Bill” demişti Lila da usulca. “Ben de annemi çok özliyorum.”

Gerçek şuydu ki, Lila da annesinin ölümünü kolay atlatamamıştı. Kocasını Dan’ın ondan ayrılacağını öğrendiğinde adeta donup kalmıştı. Fakat asıl yıkım, onun Marja’yla olan ilişkisini öğrendiği anda gelmişti. Dan’ın evi terk etmesi, neredeyse hafif bir esinti kadar önemsiz kalıyordu, asıl sarsıcı olan şey bu ihanetti. İlk altı ay boyunca neredeyse hiç uyuyamamıştı. Zihni, kopuk parçaları birleştirme çabası, kendine yönelttiği suçlamalar, korku ve buz gibi öfkesinin oluşturduğu bir girdaba dönüşmüştü. Aklında defalarca tartıştığı ama hiçbir zaman dile getiremediği sayısız kavga dönüp duruyordu. Ne var ki Dan, her seferinde bunları ustalıkla savuşturmayı başarıyordu. “Çocukların yanında olmaz, değil mi Lila?”

Ancak sadece birkaç ay içinde, tüm bu yaşananlar bile anne Francesca’nın ani ölümü karşısında önemsiz kalmıştı. Lila bu yüzden Bill’e bir süreliğine yanlarına taşınmasını teklif etmişti. İkisi de bunun yalnızca onun çocuklara bakmasına –tek başına ebeveynlik sürecine alışmasına– yardımcı olmak için olduğunu sürekli vurgulamıştı. Bill bungalovunu elinde tutmuş, günlerinin çoğunu bahçenin ucundaki atölyesine gidip komşuların sandalyelerini tamir ederek geçirmişti. En önemlisi, Lila’nın çocuklarının korkulukların

arasından düşmemesi için yeni merdiven tırabzanları hazırlamış, her birini eliyle tek tek zımparalamıştı. İkisi de adamın evine ne zaman geri taşınacağı hakkında bir konuşma başlatmamıştı. Bill'in orada olması, Lila'nın hayatında bir engel teşkil etmiyordu... gerçi ortada bir hayat var mıydı ki? Dahası, Bill'in huzur verici varlığı, küçük ailelerinden geriye kalanlara karşı çok ihtiyaç duydukları istikrar ve sürekliliği sağlıyordu. Bill, çoğu gün hafifçe su alan, dengesiz hissettiren ve hiçbir uyarı olmaksızın aniden açık denizlerde sürüklenmeye başlamış gibi görünen küçük kürek tekneleri için bir çıpa gibiydi.

* * *

Lila okula doğru yürüyordu. Uzun tatilin ardından geçirdiği ilk haftaydı ve Bill ona eşlik etmeyi teklif etmişti. Ancak o adım sayısını artırmak istiyordu. Marja'nın o upuzun bacakları ve incecik beli gözünün önünden gitmiyordu. Üstelik, Violet'ı okuldan almak için zaten dışarı çıkması gerekiyordu. Bu aktivite, uzun süredir hiç yazmamış olmanın getirdiği suçluluk duygusunu bir süreliğine bastırmasına yardımcı olacaktı.

Bill'in neden bu teklifi yaptığının ikisi de farkındaydı. Lila öğleden sonraki okul telaşından nefret ediyordu. Sabahları daha katlanılabilir; herkes acele içindeydi, bu da onun çocuğunu bırakıp hızla uzaklaşmasına olanak tanıyordu. Ama öğleden sonralar... Ah, işte onlar dayanılmazdı. Okul kapısında, diğer annelerin arasında beklerken kendini fazlasıyla savunmasız hissediyordu.

O olaydan sonraki bir ay boyunca, bitmek bilmeyen mahzun bakışlar ve teselli dolu sözler eksik olmamıştı. *Şaka yapıyor olmalısın... Ne korkunç bir şey... Çok üzgünüm...* Belki de arkasından fısıldanan daha acımasız cümleler vardı. *Aslında adamı suçlayamazsın, değil mi?*

Ayrıca evrenin acımasız bir şakası gibi, zamanlama neredeyse gülünç denecek kadar ironikti. Çalışma hayatı ve ebeveynlik sorumlulukları içinde sönmeye yüz tutmuş bir evliliği nasıl canlandıracığını anlattığı *The Rebuild* adlı kitabının yayımlanmasından

yalnızca iki hafta sonra gerçekleşmişti her şey... İroni dayanılmazdı. Hele ki, artık kaybettiği bir şeyi nasıl onaracağına dair özgüvenle verdiği röportajlar hâlâ ortalığı kasıp kavururken.

Kocasını terk ettikten iki gün sonra, Lila sert adımlarla oyun parkına ilerlerken üç annenin birbirine sokulmuş halde *Elle* dergisinin bir sayısına eğildiğini fark etmişti. Okudukları makale ne miydi? *Evliliğimi Nasıl Yıkılmaz Hale Getirdim?*

Philippa Graham –o aşırı botokslu cadı– onu görür görmez dergiyi alelacele arkasına saklamış, yüzüne yapmacık bir masumiyet ifadesi yerleştirerek gözlerini abartılı şekilde kırıştırmıştı. Yanındaki iki sadık yardımcısı –Lila’nın adlarını bir türlü hatırlayamadığı kadınlar– ise bastırmaya çalıştıkları kahkahalar yüzünden iki büklüm olmuşlardı.

Lila dişlerini sıkarak, *Umarım kocalarınız şu anda reşit bile olmayan kiralık oğlanlardan antibiyotiklere dirençli bir zührevi hastalık kapıyordur*, diye geçirmişti içinden. Violet’ı okul çantasını ardında sürükleyerek dışarı çıkarken gördüğünde yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirmişti.

Haftalar boyunca, oyun parkında peşini bırakmayan o fısıltılı merakın gölgesinde yürümüştü. Hafifçe dönen başlar, ellerin ardına saklanan alçak sesli dedikodular... Başını hep dik tutmuş olsa da teni ürpermiş, yüzüne yapışıp kalan o donuk gülümseme yüzünden çenesi kasılmıştı. Yüzüne ince bir buz tabakası işlenmiş gibiydi.

Bir süreliğine, oyun grubu buluşmalarını annesi üstlenmişti. Çocukları Citroën marka küçük aracına yerleştirirken diğer annelere neşeyle, *Lila’nın işlerinin yoğun olduğunu ama bir dahaki sefere mutlaka geleceğini*, söylüyordu.

Ne var ki annesi artık hayatta değildi.

* * *

Midesinde beliren o tanıdık sıkıntıyı hisseden Lila, yakasını kollarına kadar çekti. Anneler, dadılar ve arada sırada görü-

nen yalnız babalardan oluşan dağınık grupların en uzağındaki köşeye yerleşti. Gözlerini telefonuna dikti ve adeta *hayati bir e-posta* okuyormuş gibi ekrana gömüldü.

Bu artık onun değişmez taktiği haline gelmişti. Ya böyle yapıyor ya da köpeğini yanında getiriyordu. Truant yirmi metre yakınına bile yaklaşan biri olduğunda delicesine havlamaya başlıyordu.

Yarın, diye düşündü Lila. Yarın hiçbir şey beni bölmeyecek. Violet'ı bırakıp döner dönmez, tam 09.15'te masama oturacağım ve iki bin kelime yazana kadar yerimden kalkmayacağım.

Son altı aydır, haftada en az üç kez kendine aynı sözü verdiğini düşünmemeyi tercih ediyordu.

"Biliyordum!"

Salıncakların yanındaki gökkuşağı renklerine boyanmış bankın etrafında toplanan annelerin kahkahaları yankılanıyordu. Lila grubun içindeki Marja'yı fark etti. Kadın hafifçe öne eğilmişti, Philippa ise yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onun koluna sıkıca sarılmıştı.

Marja uzun devetüyü renginde bir kaşmir palto ve spor ayakkabılar giyiyordu. Sarı saçları, *özenle* dağıtılmış halde kocaman bir kısaçlı tokayla tutturulmuştu.

Philippa kahkahalar eşliğinde, "Sen Nina'nın evinde içmiyordun, değil mi? Bu konularda müthiş bir sezgim vardır!" diye şaka-laştı. Tam elini Marja'nın göbeğine koyduğu anda başını kaldırdı, Lila'yı fark etti ve abartılı bir hareketle hızla arkasını döndü.

Usulca, "*Aman Tanrım. Özür dilerim*" diye mırıldanarak huzursuzca kıpırdandı.

Marja kadının bakışlarını takip ettiğinde yüzü kıpkırmızı oldu.

Zihni daha ne olduğunu kavrayamasa da iliklerinde hissediyordu gerçeği. Gözleri telefon ekranına sabitlenmişti ama hiçbir şey görmüyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Hayır. Hayır. Bu olamaz. Dan'in söylediklerinden sonra asla. Bize bunu yapmaz.

Ama Marja'nın yanaklarına hızla yayılan kızarıklık, içinde kalan son şüpheyi de silip süpürüyordu.

Lila'nın midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Birkaç adım ötedeki ağaca yaslanmak istedi ama diğer annelerin onu bu halde görmesine asla izin veremezdi.

Üzerindeki bakışların ağırlığını iliklerine kadar hissediyordu. Panikle telefonunu kulağına dayadı ve bir konuşma yapıyormuş gibi davranmaya başladı.

"Evet! Evet, gerçekten! Senden haber almak ne güzel! Harika. Sen nasılsın?"

Ne dediğini bilmeden konuşmaya devam etti. Kimseyi görmemek için sırtını dönmüştü. Zihni uğulduyor, o tekdüze ses her şeyi bastırıyordu.

Violet'in elini çekiştirmesiyle irkildi.

"Tatlım!" Telefonunu hızla kulağından indirdi ve kızının yanında dikilmekte olan Bayan Tugendhat'ı ancak o anda fark edebildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesi gereğinden fazla neşeli, fazla yüksek, fazla gergindi.

"Telefonunda kimse yokken neden konuşuyorsun?" diye sordu Violet. Boş ekrana kaşlarını çatarak bakıyordu.

Aceleci ve tedirgin bir sesle, "Haa... kapattılar da ondan" diye yanıtladı Lila.

Patlayacakmış gibi hissediyordu. İçinde, bedeninin taşıyamayacağı kadar yoğun, bastırılmış bir ağırlık büyümeye başlamıştı.

Bayan Tugendhat kolları bol, tüylü bir hırka giymişti. Göğsünde sarı kartondan el yapımı bir rozet vardı ve üzerine yeşil bir kalemle *Mutlu Yıllar* yazılmıştı.

"Az önce Violet'la yıl sonu gösterisi hakkında konuşuyorduk" dedi kadın. "Sana söyledi mi? Anlatıcı o olacak!"

"Harika! Harika!" diye karşılık verdi Lila, yüzüne gergin bir gülümseme yapıştırmıştı.

"Biz klasik bir doğum sahnesi canlandırmayı pek tercih etmiyoruz, artık çok inançlı bir okuluz. Ayrıca biliyorum, gösteriye daha çok var... yani, aslında o kadar da çok değil... Dört ay... Ama böyle şeyleri organize etmek sandığınızdan daha uzun sürüyor."

"Evet, evet, kesinlikle!" dedi Lila. Başını gereğinden hızlı sallıyordu.

"Yine tuhaf davranıyorsun anne" diye mırıldandı Violet.

"Frances artık *Emmerdale* oyunundan ayrıldığından, bizim 'Eğlence Sektörü Velisi' unvanı sana kaldı" diye duyurdu Bayan Tugendhat. "Gerçi onun da düzenli bir rolü yoktu. O yüzden Violet, bu işi *senin* yapabileceğini düşündü."

"Benim mi?" diye tekrarladı Lila. Ne söylendiğinden tam emin olamamıştı.

"Yani, baş karakterlerin kostümlerini ayarlama işini" diye açıkladı Bayan Tugendhat.

"Ah, kostümler" dedi Lila boş bakan gözlerle.

"*Peter Pan* uyarlaması olacak" diye ekledi Bayan Tugendhat.

Marja diğer annelerden uzaklaşırken devetüyü rengindeki paltosunu beline doğru iyice çekmişti. Kapıdan geçerken küçük oğlu Hugo elini çekiştiriyordu. Lila'nın olduğu tarafa kısa, tedirgin bir bakış attıktan sonra hızla gözlerini kaçırdı.

"Tabii ki!" dedi Lila. Sesi gereğinden fazla neşeli çıkıyordu.

Başının arkasında alçak sesli, durmak bilmeyen bir uğultu yükselmeye başlamıştı. Gittikçe güçleniyor, çevresindeki tüm sesleri bastırıyordu. Gözlerinin dolduğunu hissetti, her şey aniden garip bir cam tabakasının ardından bakıyormuş gibi bulanıklaşmıştı.

"Gerçekten mi?" dedi öğretmen sevinçle. "Harika! Violet kabul edeceğinden pek emin değildi."

"Annem okula gelmeyi hiç sevmiyor" diye araya girdi Violet.

Lila bir an afalladı, sonra hızla kızına döndü.

"Ne? Saçmalama, Violet! Buraya gelmeye bayılıyorum! Günün en güzel kısmı!"

"O zaman neden geçen hafta Celie'ye dört sterlin verip beni almaya gönderdin?"

"Hayır, hayır. Celie'ye dört sterlin verdim çünkü ihtiyacı vardı. Okul çıkışıyla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bu doğru değil. Sen demedin mi, '*Oraya gitmektense ayak tırnaklarımı kemirmeyi tercih ederim*' diye? Celie, '*Eğer bana Costa'dan*

marshmallow'lu kahve alacak kadar para verirsen ben giderim' diye cevap verdi ve sen de kabul ettin!"

Bayan Tugendhat'ın gülümsemesi solmaya başlamıştı.

"Yeter artık Violet" diyerek sözünü kesti Lila. "Tabii, Bayan Tugendhat! Elbette yardımcı olmak isterim!" Sağ elini konuşmasına vurgu katmak istercesine havada sallıyordu ama bedeninin geri kalanıyla uyumsuz bir görüntü sergiliyordu.

Bayan Tugendhat nihayet keyifle gülümsedi. "Harika! Muhtemelen ekim ayındaki ara tatilden sonra başlarız. Bu sana kostümleri hazırlaman için yeterince zaman kazandırır, değil mi?"

"Evet!" dedi Lila. "Tabii ki... ancak bizim hemen şimdi gitmemiz gerekiyor. Biraz acelemiz var da... Ama sonra konuşuruz, tekrar kesinlikle konuşuruz. Mutlu yıllar!"

Bayan Tugendhat'ın göğsündeki rozeti imalı bir tavırla işaret edip hızla arkasını döndü ve cadde boyunca yürümeye başladı.

"Neden bu taraftan gidiyoruz?" diye sordu Violet. Annesinin temposuna yetişebilmek için küçük adımlarla koşuyordu. "Her zaman Frobisher Caddesi'nden gidiyorduk."

Çünkü Marja o caddeye yönelmişti. Lila o kadının ışıltılı ve havalı sarı saçlarını bir kez daha görmek zorunda kalırsa olduğu yere yığılacağından emindi.

"Sadece... değişiklik olsun istedim" diye mırıldandı.

"Gerçekten çok tuhaf davranıyorsun anne" dedi Violet.

Ardından durdu ve sırt çantasından bir paket kök sebze cipsi çıkardı. Bill muhtemelen *Monster Munch* yerine bunu koymuştu. Beslenme alışkanlıklarını düzeltmeye çalışıyordu.

Violet cipsleri yemek için yavaşlayınca Lila da adımlarını ona uydurmak zorunda kaldı. "Anne?"

"Evet?"

"Felix'in poposunda solucanlar olduğunu biliyor muydun? Teneffüste parmağını oraya sokup bir tanesini çıkardı ve bize gösterdi. Tırnağının altında kıvrılarak hareket ettiğini görebiliyorduk."

Lila olduğu yerde durup duyduklarını sindirmeye çalıştı. Normalde böyle bir şey duymak onu çığlık atmasını sağlayacak kadar

dehşete düşürürdü. Ancak şu anda, bugün duyduğu en korkunç şey olmaktan çok uzaktı.

Kızına dönüp baktı. “Ona dokunmadın umarım.”

“İyy, tabii ki hayır” dedi Violet ağzına bir cips daha atarken. “Felix’e hayatımın sonuna kadar ondan en az on kilometre uzakta duracağımı söyledim. Diğer erkeklerden de öyle. Hepsi *iğrenç*.”

Lila avuçlarını yavaşça yüzünde gezdirip uzun ve titrek bir nefes verdi. Konuşabilecek hale geldiğinde, “Sen hiç değişme Violet” diye cevap verdi. “Daha şimdiden, tüm hayatım boyunca edindiğimden daha fazla bilgelik sahibisin.”

DEX KOPYA

İkinci Bölüm

Dan'ın gidişinden ve annesinin ölümünden bu yana geçen günlerde, Lila her günü atlatabilmek için kendine bir dizi strateji geliştirmişti. Sabahları genellikle beş ile altı arasında uyanıyor, ilk iş olarak bir bardak suyla birlikte antidepresan ilacı sitalopram'ı alıyor, düşünmeye fırsat bulmadan hızla giyinip Truant'ı yürüyüşe çıkarıyordu. Sabahın erken saatlerinde köpek gezdirenlerin, yalnız başına kahve içenlerin ve kulaklıklarına gömülmüş asık suratlı koşucuların çamurlu yollardan geçtiği The Heath parkına doğru bir saat boyunca yürüyordu. Yolda sesli kitaplar dinliyor ya da neşeli ve dingin podcast'ler açıyordu. Onu düşüncelerinin içine gömülmekten alıkoacak herhangi bir şey sayesinde bir nebze rahatlıyordu.

Yürüyüşten döndükten sonra kızları uyandırmaya koyuldu. Onları yataktan kaldırmak için tatlı sözler söyleyip küçük ödüller vaat ederek okul servisine yetişmelerini sağlamaya çalıştı. Kaybolan çoraplar ve telefonlar yüzünden yükselen homurdanmalarla sitem dolu çığlıkları kişisel algılamamaya özen gösterdi. Bill onlarla yaşamaya başladığından beri kahvaltı sorumluluğunu üstlenmişti. Kızların, Lila'nın hazırladığı Pop-Tarts'lar ve üç günlük reçelli simitler yerine, meyvelerle süslenmiş yulaf lapası ve çeşitli tohumlardan oluşan daha sağlıklı bir kahvaltı yapmaları konusunda ısrarcıydı. Beslenme konusunda son derece titizdi. Balıkyağının ve mercimeğin arındırıcı özellikleri hakkında bitmek bilmeyen konuşmalar yaparken kızların göz devirmelerini ve Coco Pops kutusuna özlemle bakmalarını görmezden geliyordu. Akşamları ise Lila'nın tanımadığı sebzelerle hazırladığı besleyici yemekleri sofraya koyuyor, kızlar

**Bu bir yeniden doğuş ve kendini bulma hikâyesi,
Jojo Moyes'un güçlü kaleminden ruhunuza
dokunacak bir aile romanına hazır mısınız?**

Lila Kennedy'nin başı oldukça dertte.

Yıkılmış bir evlilik, iki asi genç kız ve dağılmak üzere olan
bir evle uğraşiyor. Sessizce yanlarına taşınmış yaşlı üvey babasıyla
nasıl başa çıkması gerektiğinden hiç emin değil.

Bir zamanlar umut vadeden kariyeri şimdi serbest düşüşte,
aşk hayatı ise... karmakarışık.

Hayatını tamamen güvenli bir noktaya taşıdığını düşündüğü anda
tüm dengeler değiştiğinden, artık yeni bir plan için kollarını
sıvaması gerekiyor. Fakat tam o anda bardağı taşıran son damla
geliyor; otuz beş yıl önce Hollywood'a kaçtığından beri neredeyse
hiç görmediği öz babası aniden kapısında beliriyor.

*Bazen ailenizi asla affedemeyeceğinizi düşünürsünüz...
Ancak zamanla sevgi ve aile olmanın gerçek anlamı üzerine
hayatınıza dokunacak onlarca anı ortaya çıkar.*

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 450

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8492-36-1

**DE
X
PLUS**